

но щомъ прибавимъ къмъ това, че Българитѣ и Македонцитѣ въ крайния слогъ правилно иматъ *х*, а Сърбитѣ никога *х*, а винаги *ш*, тогава вече възнитѣ се навождатъ къмъ българската страна.

12. „Минѣлото дѣйствително причастие въ сѣрбскія езикъ се окончава на *о*, а въ макед. нарѣчје и въ българ. езикъ на *л*; напр.

Сѣрбски:	Македонски:	Български:
„био — билъ	— билъ	— билъ
„имао — ималъ	— ималъ	— ималъ
„платио — платилъ	— платилъ	— платилъ
„знао — зналъ	— зналъ	— зналъ“.

И тъй Гопчевичъ признава, че по окончаннето (л) на реченото причастие макед. нарѣчје и бѣлг. езикъ сѣ съвършено еднакви, безъ ни най малка разлика, а че това нарѣчје съвършено се различава въ това отношение отъ сѣрбскія езикъ и при все това гледа да позакрие истината и да измами читателя, защото понататѣкъ казва: „но тая разлика между сѣрб. езикъ и макед. нарѣчје е само привидна. Трѣба да знаемъ, че въ всичкитѣ славянски езици това причастие се окончава на *л* и че по прѣди е било така и въ сѣрбскія езикъ“. Ето ви разумно разсѣждение! Какво значение тукъ могатъ да иматъ думитѣ му, че по прѣди реченото причастие и въ сѣрб. езикъ се окоччавало на *л*? Та нѣкога всичкитѣ Славяни сѣ говорили или поне писали еднакво, и какво отъ това, когато тѣ днесъ различно пишѣтъ? Съ такива голи думи всѣки отъ днешнитѣ славян. народи би могълъ да докаже, че сѣрбитѣ сѣ отъ негова народностъ, защото прѣдѣдитѣ имъ сѣ говорили еднакво.